

Sylvia Zucca

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ
ΓΙΑ
ΡΑΓΙΣΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΡΑΓΙΣΜΕΝΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΣΙΑΒΙΑ ΤΖΟΥΚΚΑ

Αστρολογικός οδηγός
για ραγισμένες καρδιές

μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα ιταλικά

ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ



«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου».

Ευχαριστούμε τους Simon & The Stars για τις αστρολογικές
συμβουλές. [Facebook.com/simonandthestars](https://www.facebook.com/simonandthestars)

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 427

Σίλβια Τζούκκα, *Αστρολογικός οδηγός για ραγισμένες καρδιές*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Guida astrologica per cuori infranti*

Μετάφραση: Μαρία Οικονομίδου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Διορθώσεις: Γιώργος Κασαπίδης

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Φιλμ-Μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright© Silvia Zucca, 2014

License agreement made through: Laura Ceccacci Agency

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2014

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Nord,
Μιλάνο, 2015

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Οκτώβριος 2018

ΚΕΤ 9603 ΚΕΠ 531/18

ISBN 978-960-16-6897-0



ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον πατέρα μου,
για τα ξεχωριστά γενέθλιά του.
Και στη μητέρα μου,
που μου έμαθε να διαβάζω.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	... 11
ΚΡΙΟΣ	... 27
ΤΑΥΡΟΣ	... 57
ΔΙΔΥΜΟΙ	... 93
ΚΑΡΚΙΝΟΣ	... 135
ΛΕΩΝ	... 173
ΠΑΡΘΕΝΟΣ	... 219
ΖΥΓΟΣ	... 255
ΣΚΟΡΠΙΟΣ	... 301
ΤΟΞΟΤΗΣ	... 341
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ	... 383
ΥΔΡΟΧΟΟΣ	... 417
ΙΧΘΥΕΣ	... 477
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	... 543
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	... 563

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο ΖΩΔΙΑΚΟΣ ΚΥΚΛΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ¹

ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΜΕΡΕΣ που το νιώθεις μέχρι το κόκαλο. Ξυπνάς και έχεις τη βεβαιότητα ότι όλα θα πάνε στραβά, ότι καλά θα έκανες να μείνεις στο κρεβάτι, να γυρίσεις τη μούρη σου στον τοίχο και να τραβήξεις το πάπλωμα πάνω απ' το κεφάλι.

Αν ήταν ταινία, θα ακουγόταν στο σπικάζ η φωνή μου να λέει ότι δεν έχω όρεξη να σηκωθώ κι ότι θα ήθελα να πάρω από κάτω απ' το κρεβάτι το κουτί πάνω στο οποίο έχω γράψει: ΚΙΤ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ.

Στο κιτ επιβίωσής μου, εκτός από μια φωτογραφία με τους κοιλιακούς του Χιου Τζάκμαν, καραμέλες που κολλάνε στα δόντια και μια σακούλα καλαμπόκι που κοντεύει να γίνει ποπκόρν, υπάρχουν εκείνες οι ταινίες, ακόμα αυστηρά σε βιντεοκασέτες, που δεν επιτρέπεται να εμφανίζονται στη βιντεοθήκη μιας σινεφίλ· γιατί για τέτοια πλασάρομαι... Σε πείσμα των τριών Κ, που δεν είναι για την Κου Κλουξ Κλαν, αλλά για τους Κιούμπρικ, Κιαροστάμι και Κοστουρίτσα, οι κασετίνες των οποίων

1. Οι τίτλοι όλων των κεφαλαίων είναι παραφρασμένοι τίτλοι από ταινίες, σε μια προσπάθεια να γίνει ένα λογοπαίγνιο με τα ονόματα των ζωδίων. Δυστυχώς, όμως, η απόδοσή τους στα ελληνικά δεν παραπέμπει πάντα στην εν λόγω ταινία, γιατί διαφέρουν οι αποδόσεις του πρωτότυπου τίτλου στα ελληνικά και στα ιταλικά. Ο συγκεκριμένος προέρχεται από την ταινία με τον Τζέιμς Μποντ Πέθανε μια άλλη μέρα (*Die Another Day*), που στα ιταλικά έχει αποδοθεί ως *Ο θάνατος μπορεί να περιμένει*. Εδώ θα χρησιμοποιείται ο πρωτότυπος τίτλος ή η απόδοσή του στα ελληνικά ή στα ιταλικά, με γνώμονα να αποδίδεται το λογοπαίγνιο με τα ζώδια. (Σ.τ.Μ.)

φιγουράρουν στην Billy-IKEA βιβλιοθήκη του σαλονιού μου, κάτω απ' το κρεβάτι μου κρύβω ταινίες που σε κοινή θέα θα μου προκαλούσαν αμηχανία, όπως το *Notting Hill*, το *Dirty Dancing*, το *Pretty Woman* και το *Ghost*...

Είναι αλήθεια. Όταν όλα πάνε στραβά, παίρνω μια υπερβολική δόση ζάχαρης σε μορφή σελιλόιντ. Γιατί όμως αυτές ακριβώς οι ταινίες και γενικά οι ρομαντικές κομεντί της δεκαετίας του '80 και του '90; Διότι είμαι μια αιώνια παιδούλα, κι εκείνες οι ταινίες είναι για μένα σαν τις μαντλέν του Προυστ. Ήδη από τα πρώτα πλάνα, έχουν τη δύναμη να με καλωσορίζουν στον προστατευμένο και ασφαλή κόσμο της παιδικής μου ηλικίας. Με κάνουν να σκέφτομαι ότι στη ζωή υπάρχει μια τάξη και ότι, ακόμα κι όταν τίποτα δε φαίνεται να πηγαίνει καλά, το χάπι εντ είναι εκεί, ακριβώς πίσω απ' τη γωνία, στο 120ό λεπτό, ακριβώς προτού πέσουν οι τίτλοι του τέλους.

Σήμερα είναι μια από αυτές τις μέρες. Το καταλαβαίνω μόλις ανοίγω τα μάτια στον παραπονιαρικό ήχο του ξυπνητηριού. Μπαίνω στον πειρασμό. Σε μεγάλο πειρασμό. Αλλά, προφανώς, οι μέρες του κιτ επιβίωσης έχουν την τάση να εκδηλώνονται τις Δευτέρες, όταν στη δουλειά έχεις μια σύσχεψη που η σημασία της μπορεί να συγκριθεί μόνο με τις συνόδους κορυφής του ΟΗΕ.

Και ναι, με κάποιο τρόπο το ήξερα πως χθες βράδυ δεν ήταν καλή ιδέα να πάρω σε ενδοφλέβια δόση την *Αιώνια* *λιακάδα* ενός καθαρού μυαλού. Κυρίως από τη στιγμή που αποφάσισα να πνίξω την ταινία και τις στενοχώριες μου στο μπουκάλι με τη σαμπάνια Louis Roederer, που θα έπρεπε να χρησιμέψει για τον εορτασμό μιας πρώτης επετείου, που όμως δεν έγινε ποτέ.

Στη ζωή υπάρχουν και οι στιγμές που αποφασίζεις συνειδητά να κάνεις κακό στον εαυτό σου.

Γι' αυτό, όταν πετάω από πάνω μου το πάπλωμα, δεν μπορώ παρά να μετανιώσω για τη βραδιά που έληξε μεγαλοπρεπώς μ' εμένα αγκαλιά με τη λεκάνη, να χύνω ανόητα δάκρυα ανάμεσα στις απόπειρές μου να κάνω εμετό.

Στο προσκύνημά μου προς την κουζίνα, ελπίζω ότι μια διπλή δόση καφεΐνης θα έχει πάνω μου τη θαυματουργή επίδραση της Λούρδης και θα με ξυπνήσει απ' την κατατονία. Έπειτα, συνεχίζοντας τους αυτοματισμούς, ανοίγω το ράδιο για να ακούσω τα νέα και να χαρώ γεμάτη εμπάθεια με το γεγονός ότι υπάρχουν κάποιοι που είναι χειρότερα από εμένα.

Στο τέλος, παίρνω θάρρος και κατευθύνομαι προς το μπάνιο. Ω, Θεέ μου. Στον καθρέφτη βλέπω το πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέυ σε γυναικεία εκδοχή με πιτζάμες. Οι μαύροι κύκλοι με κάνουν να μοιάζω με αρκουδάκι πάντα με περούκα.

Σε μισώ, Κάρλο, σκέφτομαι, καθώς μαζεύω τα κομμάτια μου και το όργιο από junk food που είναι σπαρμένο παντού μέσα στο σπίτι.

Ο Κάρλο είναι ο αξέχαστος πρώην φίλος μου. Πέντε χρόνια μαζί. Εφτά μήνες, δώδεκα μέρες και τέσσερις ώρες (λεπτό παραπάνω, λεπτό παρακάτω) συμβίωσης, που έληξε εδώ και περίπου δύο χρόνια. Βέβαια, μέσα σε δύο χρόνια θα έπρεπε να είχα ξαναφτιάξει τη ζωή μου, και το έκανα. Ή τουλάχιστον το προσπάθησα, κρίνοντας από το σερί με τους λάθος άντρες που πέτυχα μετά από αυτόν (ο τελευταίος από τους οποίους, ο Τζόρτζο, μου άφησε κληρονομιά εκείνο το καταραμένο μπουκάλι σαμπάνιας). Το πρόβλημα είναι ότι ενώ οι άλλοι πηγαινοέρχονταν, ο Κάρλο παρέμενε πάντα, αν και χωρίς να είμαστε πια μαζί. Ανέκαθεν σκεφτόμουν ότι στο βάθος βάθος ο δεσμός μας πήγαινε πέρα απ' τον έρωτα όπως τον αντιλαμβάνεται κανείς συνήθως, ήταν κάτι πιο πολύπλοκο, που ξεπερνούσε τη σωματική έλξη. Όπως στο *Όταν ο Χάρρυ γνώρισε τη Σάλλυ*.

Στον καναπέ του Κάρλο βρήκα καταφύγιο εκείνες τις δυο τρεις φορές που οι λάθος άντρες μού ράγισαν την καρδιά σ' αυτά τα δυο χρόνια. Και, από την άλλη πλευρά, εγώ ήμουν ο μυστικοσύμβουλός του όταν ήθελε να μιλήσει για τις εφήμερες κατακτήσεις του. Πάντοτε έχοντας επίγνωση ότι θα ήταν ακριβώς αυτό: *εφήμερες*.

Και τώρα ο Κάρλο παντρεύεται.

Σε εφτά μήνες.

Κι εγώ έπρεπε να το ανακαλύψω κοιτάζοντας στο Facebook. Και ούτε καν από αυτόν, αλλά από εκείνη τη χαζοχαρούμενη την Κριστίνα, που έγραψε στον τοίχο της ανακοινώνοντας στον κόσμο: *Είμαι έγκυος, ο Κάρλο κι εγώ παντρευόμαστε τον Σεπτέμβρη, τη μέρα των γενεθλίων μου!*

Φανταστικά. Συγχαρητήρια. Τις θερμότερες ευχές μου. Κι ένα άντε γαμήσου μεγάλο σαν τον καθεδρικό του Μιλάνου, εντάξει; Και να σκεφτείς ότι στην αρχή νόμιζα πως ήταν φίλη μου.

Όχι ότι θα ήθελα να είμαι στη θέση της Κριστίνα, μόνο που θα έπρεπε να είμαι εγώ, ανάμεσα σ' εμένα και στον Κάρλο, αυτή που θα παντρευόταν πρώτη. Δε λένε «προηγούνται οι κυρίες»;

Κι εδώ ερχόμαστε στο άλλο μου πιεστικό πρόβλημα: την ηλικία. Δεν είμαι ακριβώς στην πρώτη νιότη, μια και πλέον έχω καβατζάρει εδώ και κάμποσο καιρό τα τριάντα. Θα ήθελα τόσο να γνωρίσω κάποιον, να ερωτευτώ στα σοβαρά (αμοιβαία, ενδεχομένως), να φτιάξω οικογένεια. Απεναντίας, μου φαίνεται ότι παίρνω μέρος στον διαγωνισμό για την Καλύτερη Γεροντοκόρη, τόσο γκαντέμω είμαι στον έρωτα.

«...τα συνδικάτα CUB, COBAS και SDL επιβεβαίωσαν τη συμμετοχή τους στη γενική απεργία των αστικών συγκοινωνιών που έχει προκηρυχτεί για σήμερα. Ύπενθυμίζουμε ότι τα μέσα μεταφοράς θα παραμείνουν ακινητοποιημένα από τις 8.45 σήμερα το πρωί μέχρι τις 15.00 και από τις 18.00 μέχρι τη λήξη της βάρδιας...»

Είμαι καθισμένη στη λεκάνη με το κεφάλι ακουμπισμένο στα γόνατα, όταν ακούω αφηρημένα το ρεπορτάζ στο ράδιο.

«Ω, γαμώτο!»

Μια είδηση που επιδρά στα νεύρα μου σαν ντους αδρεναλίνης. Η σύσκεψη αρχίζει στις εννιά και μισή και το αυτοκίνητό μου θα είναι στο συνεργείο μέχρι την Τετάρτη.

Αλίτσε, ξύπνα! Πώς γίνεται να το ξέχασες; Είναι ήδη οχτώ

και τέσσερα πρώτα λεπτά, αν υποθέσουμε πως το ρολόι του μπάνιου πάει καλά. Και, υπολογίζοντας ότι από εδώ μέχρι τη στάση του τραμ χρειάζονται περίπου δέκα λεπτά, δε μου μένουν ούτε είκοσι για να μεταμορφωθώ από Κάρρι, έκρηξη οργής σε μια low budget εκδοχή της Αλίτσε Μπάσσι.

Αντίο, ντους. Αντίο, σίδερο για τα μαλλιά. Αντίο, βερνίκι για τα νύχια. Ή, μάλλον, αυτό το ρίχνω στην τσάντα, ποιος ξέρει, μπορεί να ξεκλέψω λίγο χρόνο για ένα περασματάκι μόλις φτάσω στο γραφείο.

Μπαίνω σε mode διπλής ταχύτητας και ψαρεύω από την ντουλάπα ένα από τα στάνταρ στιλ μου, για να μη χρειαστεί να πονοκεφαλιάσω ιδιαίτερα για τους συνδυασμούς.

Στο τέλος, πετυχαίνω καλύτερο χρόνο απ' τον Καρλ Λιούις και σε δέκα ακριβώς λεπτά έχω βγει απ' το σπίτι, αναθεματίζοντας το χρόνιο σύνδρομό μου ακαταστασίας, που με οδήγησε εκ των προτέρων να εγκαταλείψω την αναζήτηση ομπρέλας.

Κάτω από μια κατακλυσμιαία βροχή, τρέχω προς τη στάση του τραμ. Για να φτάσω στο πλήθος των εκτοπισμένων που συνωστίζονται, περιμένοντας με τη μούρη κατεβασμένη να έρθει το 4.

Είναι 8.16 και κάποιος αρχίζει να διαδίδει πως δε θα προλάβει να γίνει το τελευταίο δρομολόγιο. Ξαναρχίζω τους υπολογισμούς στο μυαλό μου. Από εδώ μέχρι τη στάση του μετρό που πρέπει να πάρω, θα χρειαστώ ένα τέταρτο με τα πόδια... Και βρίσκομαι ήδη να διασχίζω τον δρόμο με προσεκτικά βήματα, προσπαθώντας να μη δίνω σημασία στη βροχή που μου σκεύει τα μαλλιά και το σακάκι μου.

«Μα τι σκατομέρα! Τι σκατομέρα!» εξακολουθώ να γρυλίζω μέσα από τα δόντια μου σαν μάντρα.

Σε απάντηση, καθώς σταματώ σ' ένα φανάρι, εισπράττω την αποδοκιμασία μιας ογδοντάχρονης οπλισμένης μ' ένα καροτσάκι για ψώνια. «Δεσποινίς, δεν ξέρετε πως μια γυναίκα δεν είναι σωστό να λέει παλιοκουβέντες; Πώς θα βρείτε σύζυγο έτσι;»

Συγκεντρώνομαι στο χρώμα του φαναριού, με μια αγενή

απάντηση στην άκρη της γλώσσας μου. Έπειτα γίνεται πράσινο και απομακρύνομαι γρήγορα, χωρίς να χρειαστεί να ξοδέψω τα λόγια και το φαρμάκι μου.

Ενώ οι κάλτσες μου με τις πολύχρωμες ρίγες βρέχονται μέχρι το γόνατο, νοσταλγώ το κιτ επιβίωσής μου, ιδιαίτερα το *Ghost*. Γιατί τουλάχιστον εκεί αυτός είναι φάντασμα και δε γίνεται να αμφιβάλλεις ότι μετά το τέλος της ταινίας θα αλλάξει γνώμη, θα παρατήσει την Ντέμι Μουρ και θα αφήσει έγκυο κάποια άλλη.

«Λυπάμαι, κύριοι, μόλις πέρασε το τελευταίο» λέει ο ανθρωπάκος που κλείνει την είσοδο του μετρό.

Δεν είναι δυνατόν. Αυτό είναι εφιάλτης. Για να μου αξίζει μια τέτοια μέρα, πρέπει στην προηγούμενη ζωή μου να έκανα κάτι τρομερό, όπως να τηγάνιζα παιδιά στη γιορτή μπίρας των δράκων, να χαράκωνα κατ' εξακολούθηση έργα τέχνης ή, το λιγότερο, να ήμουν η παραγωγός εκείνης της αηδίας του σίκουελ του *Highlander*.

Πιάνομαι απ' την τελευταία ελπίδα που μου δίνει ο αριθμός του ταξί στον κατάλογο του smartphone μου και μετά από άλλο ένα τέταρτο κάτω απ' τη βροχή, φτάνει ο άγγελος της σωτηρίας μου: Γουαπίτι 28 47.

«Καλημέρα», λέω στον ταξιτζή, χωρίς να το πιστεύω ιδιαίτερα.

Ο τύπος, που έχει τη σκαμμένη και ηλιοκαμένη φάτσα του Κροκοδειλάκια, με κοιτάζει για μια στιγμή και μετά μου δείχνει μια εφημερίδα ακουμπισμένη στο πίσω κάθισμα. «Δεν κάθιστε καλύτερα πάνω σ' αυτή, κυρία; Αλλιώς θα μου μουσκέψετε όλο το κάθισμα».

Σίγουρα. Τέλεια. Μου τη δίνει όταν με αποκαλούν «κυρία». Και τώρα πρέπει να τυλίξω τον ποπό μου στην εφημερίδα, ούτε λαβράκι να ήμουν αγορασμένο απ' την ψαραγορά. «Μα βέβαια», απαντώ όλο αβροφροσύνη. Το μόνο που μου λείπει είναι να αρχίσω να τσακώνομαι με τον Κροκοδειλάκια, με κίνδυνο να με κατεβάσει απ' το ταξί χιλιόμετρα μακριά απ' το γραφείο.

«Μεγάλη ταλαιπωρία μ' αυτή την απεργία, ε;» λέει εκείνος βάζοντας μπροστά.

«Ναι».

«Πάλι καλά που υπάρχει το Γουαπίτι».

Βλέπω ότι με κοιτάζει απ' το καθρεφτάκι του οδηγού. Τα μάτια του είναι γαλάζια, που σε συνδυασμό με το σηματοδεδεμένο πρόσωπο και το γυαλιστερό γιλέκο από απομίμηση δέρματος τον κάνουν πραγματικά να μοιάζει με *old cowboy*. Απ' το καθρεφτάκι είναι κρεμασμένο κάτι σαν ινδιάνικη ονειροπαγίδα, με ουκ ολίγα πούπουλα. «Το οποίο τι είναι ακριβώς;» τον ρωτάω τότε.

«Σας ευχαριστώ για την ερώτηση. Το γουαπίτι είναι ένα είδος ελαφιού που ζει στον Καναδά. Στη σαμανική ιατρική θεωρείται ιερό ζώο. Συμβολίζει την ισορροπία, τα άτομα που το έχουν ως πνεύμα-οδηγό ενδεχομένως δε θα φτάσουν ποτέ πρώτα στους προορισμούς τους, αλλά θα συνεχίσουν να επιδιώκουν τους στόχους τους με επιμονή, χωρίς να αναλώνουν όλη τους την ενέργεια».

Εντάξει, εγώ πάλι ελπίζω αυτό το Γουαπίτι να με πάει στον προορισμό μου τουλάχιστον μέχρι τις εννιά και τέταρτο.

«Εσείς μου φαίνεται πως έχετε ανάγκη να ανακτήσετε λίγη απ' την ενέργειά σας, συγγνώμη που σας το λέω, αλλά ξέρετε. Στην ηλικία σας θα έπρεπε να σας νοιάζει. Έχετε δοκιμάσει ποτέ την κρυσταλλοθεραπεία;»

Στην ηλικία μου; Στην ηλικία μου; Ουράνιε Θεέ, κατέβασέ με απ' αυτό το καταραμένο καναδέζικο ελάφι που έχει μεταμορφωθεί σε Σιτροέν! Πόσων χρονών νομίζει ότι είμαι; Βέβαια, δεν είμαι μακιγιαρισμένη κι έχω ακόμα μαύρους κύκλους σαν αρκουδάκι πάντα· και τα μαλλιά μου, έτσι όπως έχουν τα πράγματα, θα είναι χειρότερα και από εκείνα του Τζόννυ Ντεπ στον *Ψ'αλιδοχέρη*... αλλά, διάολε, δεν είμαι και με το ένα πόδι στον τάφο!

Όχι, απεναντίας το πόδι στον τάφο το βάζω μερικά λεπτά αργότερα, όταν το Γουαπίτι σταματά μπροστά στον χώρο διέ-

λευσης οχημάτων του Δικτύου Mi-A-Mi, που είναι ο μικρός τηλεοπτικός σταθμός για τον οποίο μου βγαίνει η ψυχή καθημερινά εδώ και δέκα χρόνια. Το να ανοίξω την πόρτα και το να χλώσω το πόδι μου σ' έναν κρατήρα γεμάτο νερό είναι επί της ουσίας ένα και το αυτό. Τέλεια.

«Τι σας οφείλω;» λέω, συγκρατώντας έναν μορφασμό οργής και αηδίας μαζί.

«Είκοσι δύο ευρώ και εξήντα πέντε λεπτά. Είκοσι δύο και πενήντα, κι είμαστε εντάξει».

Κατάλαβες ο σαμάνος;

Ανοίγω το πορτοφόλι. Και αντιλαμβάνομαι ότι έχω μόνο δέκα ευρώ σε μετρητά. Σκατά. Και τώρα ποιος το λέει στον Γουαπίτι-Κροκοδειλάκια; Με βλέπω ήδη να κάνω κρυσταλλοθεραπεία διά λιθοβολισμού. «Με συγχωρείτε μια στιγμή...»

Όταν σηκώνω το κεφάλι, βλέπω τη Ραφαέλλα, τη συνάδελφό μου, τυλιγμένη σ' ένα αφεγάδιαστο αδιάβροχο Gucci, με ομπρέλα και μπότες στο ίδιο μοβ-γκρι χρώμα. Το μαλλί της είναι στην τρίχα. Εκείνη οι σταγόνες την αποφεύγουν με σεβασμό.

«Με ταξί, βλέπω», μου λέει κλείνοντάς μου το μάτι. «Καλοπερνάμε...»

«Περίμενε, Ράφα! Θα μπορούσες να μου δανείσεις δεκατρία ευρώ; Θα σου τα επιστρέψω στο μεσημεριανό διάλειμμα, που θα πάω στο ΑΤΜ».

«Μα βέβαια, χρυσή μου. Είσαι σίγουρη ότι σου φτάνουν;» μου κάνει εκείνη, δίνοντάς μου γενναιόδωρα ένα εικοσάευρο. «Κράτησέ το, να πάρεις ένα ζεστό τσάι απ' το μηχανήμα. Φαίνεσαι ταλαιπωρημένη».

Χαιρετώ τον Κροκοδειλάκια και προχωρώ μαζί της προς την είσοδο, όπου ποτέ άλλοτε δε δοκίμασα τέτοια χαρά χτυπώντας την κάρτα μου. Τα κατάφερα. Είναι 9.17. Ουσιαστικά, έχω ένα τέταρτο στη διάθεσή μου για να προσπαθήσω να πάρω ανθρωπινή όψη.

«Για όνομα του Θεού, Αλίτσε, τι έκανες στη φούστα σου;» Πίσω μου, η Ράφα τεντώνει το δάχτυλο προς τα οπίσθιά μου.

Και, σηκώνοντας λίγο το σακάκι, καταλαβαίνω γιατί: έχω ένα άρθρο της εφημερίδας τυπωμένο στους γλουτούς μου. Χάρη στον Γουαπίτι-Κροκοδειλάκια και τη μεγαλοφυή ιδέα του να με βάλει να καθίσω, βρεγμένη, πάνω σε μια εφημερίδα.

Την αποχαιρετώ βιαστικά και σπεύδω να κατεβώ τις σκάλες που οδηγούν στα στούντιο μαγνητοσκόπησης. Εκεί βρίσκονται οι τουαλέτες, αλλά προπαντός βρίσκονται τα καμαρίνια όπου φυλάμε μερικά κουστούμια. Ελπίζω να βρω κάτι στο νούμερό μου.

«Καλημέρα».

Ένας άντρας στέκεται μπροστά στο μηχάνημα για τον καφέ, δίπλα στη σκηνοθεσία. Στρέφεται προς το μέρος μου και με κοιτάζει απ' την κορυφή μέχρι τα νύχια. «Είστε καινούρια; Χαθήκατε;»

Καινούρια εγώ; Μάλλον αυτός είναι καινούριος. Κρίνοντας από το ύψος του, το τζιν, από το βλέμμα-μαγνήτη και τα γκριζορισιμένα μαλλιά, θα είναι κάνας επίδοξος ηθοποιός του *Ερωτοχτυπημένοι*, της σαπουνόπερας που γυρίζουμε στο στούντιο Άλφα. Ίσως έχουν δοκιμαστικό γύρισμα σήμερα το πρωί. Κι εκείνος, που θυμίζει Ρίτσαρντ Γκιρ αλλά στο πιο ψηλό του, κατά τη γνώμη μου έχει αρκετές πιθανότητες.

«Πραγματικά, πάει πολύς καιρός που δεν είμαι καινούρια», απαντώ στον Ρίτσαρντ Γκιρ αλλά στο πιο ψηλό του. «Μεταχειρισμένη με εγγύηση...» καταλήγω με αναίδεια, γιατί όταν είμαι νευρική, στο τέλος πάντα λέω κάποια ανοησία. Και, δεδομένης της κατάστασης του προσώπου μου, του σημαδιού στα πισινά μου και του διεισδυτικού του βλέμματος, έχω χωρίς αμφιβολία ανεβάσει στροφές.

Μετά όμως τραβάω γραμμή για τα καμαρίνια, όπου βρίσκω δύο φούστες. Η μια είναι σωλήνας, αλλά σε ένα απίθανο κίτρινο καναρινί χρώμα· η άλλη είναι κάτι σαν μίνι φουστίτσα με πιέτες, σε σκούρο χρώμα, η οποία θα ήταν εντάξει για την περίπτωση, αν δεν ήταν κεντημένη με παγιέτες. Έτσι, βρίσκομαι στην ευχάριστη θέση να διαλέξω αν θέλω να μοιάζω με τον Τουίτι ή

την Μπρίτνεϋ Σπίαρς. Διαλέγω την Μπρίτνεϋ, μια και, στο κάτω κάτω, οι παγιέτες δεν πολυφαίνονται καθώς είναι σκούρες.

«Συγχαρητήρια, ωραία σας πάει. Ποια εκπομπή κάνετε;» με ρωτά ο Ρίτσαρντ Γκιρ αλλά στο πιο ψηλό του, που πίνει μια τελευταία γουλιά απ' τον καφέ του κι έπειτα σημαδεύει το καλαθάκι με το πλαστικό κύπελλο.

«Ω, εγώ.. εγώ δεν κάνω καμία εκπομπή...» απαντώ χαμογελαστά, ξελιγωμένη. Χμ, αν νομίζει ότι μπορώ να γράψω στο βίντεο, τότε ίσως δεν έχω και τόσο τα χάλια μου.

«Α, είπα κι εγώ. Αυτό σκέφτηκα κι εγώ, αλλά αφού πήρατε εκείνη τη φούστα απ' το βεστιάριο...»

Εγώ στο μεταξύ απομακρύνομαι ανεμιζοντας το ένα χέρι σε χαιρετισμό. Πάνω απ' το κεφάλι μου κρέμεται πάντα η Δαμόκλειος σπάθη της σύσκεψης που αρχίζει σε λιγότερο από δέκα λεπτά.

Μόλις που προλαβαίνω να συμμαζέψω τα μαλλιά μου τρίβοντάς τα με χαρτί τουαλέτας και να βαφτώ λιγάκι. Τώρα μοιάζω λίγο λιγότερο με πάντα και λίγο περισσότερο με σκαντζόχοιρο. Ζήτω η φάρμα των ζώων.

«Ω, Αλίτσε, εδώ είσαι επιτέλους!» με αποπαίρνει ο Ενρίκο, το αφεντικό μου. «Τηλεφώνησε στο μπαρ και πήγαινε να φέρεις ένα θερμός καφέ. Πάρε και χάρτινα ποτηράκια. Και χαρτοπετσέτες».

Είναι προφανές ότι έχω ανέλθει επαγγελματικά από την εποχή που δούλευα part-time σερβιτόρα στην πιτσαρία κάτω απ' το σπίτι μου.

Όταν φτάνω στην αίθουσα συσκέψεων, διαπιστώνω ότι όλοι είναι ελαφρώς καθυστερημένοι. Έχω χρόνο να τακτοποιήσω τα χαρτιά για τις σημειώσεις, τα στιλό και τις κανάτες με το νερό και να ελέγξω αν υπάρχουν μαρκαδόροι που να γράφουν για τον πίνακα. Μετά, μια και είμαι ακόμα μόνη μου, λέω στον εαυτό μου ότι ίσως έχω ένα λεπτό για να φτιαξώ λιγάκι τα νύχια μου, καθώς το βερνίκι έχει μαδήσει. Δε θα μου πάρει πολύ.

Περνάω τις τελευταίες πινελιές, όταν μπαίνει ο Κάρλο, που μου ρίχνει μια ματιά και χαμογελάει ένοχα. Θεέ μου, δε θα μπορούσε να κρύφει ούτε ότι έκλεφε μια καραμέλα. Προφανώς, κάνω πως δεν καταλαβαίνω: ο κώδικας συμπεριφοράς μιας αληθινής γυναίκας, δυνατής και ανεξάρτητης, προβλέπει ότι επιδεικνύεις έναν σχετικό ζαμανφουτισμό. Και συνεχίζω να περνάω το βερνίκι και στα υπόλοιπα νύχια μου, κοιτάζοντας τα χέρια μου με τον τρόπο που θα κοιτούσε ο Λεονάρντο την Τζοκόντα.

Με την άκρη του ματιού μου βλέπω ότι ο Κάρλο κάθεται αρκετά μακριά μου. Καλώς. Φυσάω τα νύχια μου και κουνώ τα δάχτυλα με γυναικεία χάρη. Εγώ είμαι σημαντική, ο υπόλοιπος κόσμος δεν υπάρχει.

Έπειτα ακούω κάποιον να ξεροβήχει για να καθαρίσει τον λαιμό του.

Και σηκώνω τα μάτια.

Έχουν καταφθάσει όλοι. Η Ράφα κουνάει το κεφάλι και πλησιάζει τον Ενρίκο για να του πει κάτι στο αυτί. Η Κριστίνα ακουμπά το ένα χέρι στο μπράτσο του Κάρλο, που έχει ζαρωμένο μέτωπο και μια έκφραση κάπως θλιμμένη. Αλλά, προπαντός, όρθιοι μπροστά στον πίνακα στέκονται ο Κύριός μας ο Προεδρότατος του δικτύου και ο Ρίτσαρντ Γκιρ αλλά στο πιο ψηλό του. Και αυτός ο τελευταίος ξεροβήχει ξανά. «Λοιπόν, αν η δεσποινίς τελείωσε με τα νύχια της, θα έλεγα ότι μπορούμε να ξεκινήσουμε, κύριε πρόεδρε».

Κλείνω τα μάτια. Και σκέφτομαι την κασέτα του *Dirty Dancing* κάτω απ' το κρεβάτι μου. Κανείς δε βάζει την Μπέιμπυ στη γωνία. Κι εκείνη σηκώνεται με σιγουριά και δείχνει σε όλους από τι πάστα είναι φτιαγμένη, παρόλο που είναι ασχημούλα και έχει μυτόγκα. Η εκδίκηση της ψευτο-γεροντοκόρης.

Εγώ αντίθετα μένω σαν μαρμαρωμένη, γιατί δεν υπάρχει κανένας Πάτρικ Σουέιζι να με παρακινήσει και να μου απλώσει το χέρι. Το οποίο, πέρα απ' όλα αυτά, δε θα μπορούσα να το πιάσω, καθώς θα μου χαλούσε το βερνίκι.

Στη θέση του είναι εκείνος ο τύπος, εκείνος που τον πέρασα

για μπάνικο ηθοποιό, από αυτούς που, αν έχουν να πουν πάνω από τρεις ατάκες στη σειρά, νιώθουν κιόλας σαν τον Ντε Νίρο στον *Ταξιτζή*. Και δεν έχει πια το καλοσυνάτο χαμόγελο με το οποίο με χαιρέτησε στο μηχανήμα για τον καφέ. Τα μάτια του είναι σκληρά, καθώς με κοιτάζει με μισόκλειστα βλέφαρα.

«Καλώς», λέει ο Προεδρότατος, τραβώντας την προσοχή. «Όπως ξέρετε, είμαστε ένας μικρός τηλεοπτικός σταθμός. Μια μικρή πλην όμως μεγάλη οικογένεια, με πολλή όρεξη να αναπτυχθεί. Και τώρα έφτασε η στιγμή να το πράξει, να προσπαθήσει να κάνει το άλμα, ώστε να γίνει σημαντική. Αυτό σημαίνει προσπάθεια από πλευράς όλων μας, διότι δε θα είναι εύκολο, δεδομένης της κρίσης. Αλλά η αλλαγή είναι απαραίτητη για να μην υποκύψουμε. Γι' αυτό, ενόψει της αναμόρφωσης που θέλουμε να επιχειρήσουμε στο δίκτυο, ήρθε να μας βοηθήσει ο κύριος Ντάβιντε Νάρντι. Τους επόμενους μήνες θα παρατηρεί και θα αξιολογεί το έργο που επιτελείται στην εταιρεία, για να μας πει κατόπιν πώς και πού θα παρέμβει. Πού θα κάνει αλλαγές, διευρύνσεις... ή περικοπές...»

Ανοιγοκλείνω τα βλέφαρα και κοιτάζω τον Νάρντι σαν να τον βλέπω για πρώτη φορά ή, καλύτερα, βλέπω ένα όραμά του με μαύρη κουκούλα και δρεπάνι. Γιατί αυτό είναι: ένας που παίρνει κεφάλια, ένας που τον προσέλαβε ο Προεδρότατος για να κλαδέψει το προσωπικό.

Κι εγώ, κάτι με τη φούστα και κάτι με τα νύχια, μόλις του έδειξα τη χειρότερη εκδοχή μου.

Στο τέλος της σύσκεψης, η Ράφα με χτυπάει στον ώμο με συντετριμμένο ύφος. Η έκφρασή της είναι σαν να δίνει το ύστατο χαιρε σ' έναν μελλοθάνατο. «Δεν υπάρχει βιασύνη για τα λεφτά του ταξί, είχα μόλις σηκώσει απ' την τράπεζα. Ξέρεις τώρα πώς είμαι: φροντίζω πάντα για όλα», καταλήγει ρίχνοντας μια υπαινικτική ματιά στον Νάρντι. Και του κάνει και ματάκια.

Μου 'ρχεται να ξεράσω. Βγαίνω απ' την πόρτα, ενώ ακούω τον Νάρντι να λέει: «Προφανώς, οι ιδέες σας για την ανάπτυξη του δικτύου θα είναι καλοδεχούμενες. Όποιος έχει κατά νου κά-

ποια εκπομπή ή ένα καινούριο format που παρουσιάζει ενδιαφέρον, ας το πει και θα αξιολογήσουμε την πρότασή του».

Ίσως μια εκπομπή για την αναζήτηση καινούριας δουλειάς, *Πρόσληψη ή απόλυση*; Δέκα χρόνια εμπειρίας, πτυχίο στην Επικοινωνία και το Θέαμα κι ένα δίπλωμα από τη Σχολή Κινηματογράφου, όλα πεταμένα στον καμπινέ!

«Έχει μικρόβια».

Σηκώνω το κεφάλι απ' τα χέρια μου. Είμαι καθισμένη καταγής σε μια από τις τουαλέτες, με τον αγκώνα μου ακουμπισμένο στο κλειστό κάλυμμα της λεκάνης. Μου φάνηκε το καλύτερο μέρος ώστε να σκεφτώ για το μέλλον μου.

Μπροστά μου στέκεται ένας ψηλός νεαρός, με ξανθά μαλλιά κι ένα φανταχτερό σκουλαρίκι στον αριστερό λοβό.

«Συγγνώμη;»

Εκείνος μου χαμογελά, κουλουριάζεται πλάι μου και κουνά το κεφάλι. «Γλυκιά μου, συγγνώμη που σου το λέω, αλλά η όψη σου δεν είναι καθόλου καλή».

«Ας πούμε πως σήμερα δεν είναι η μέρα μου». Αναστενάζω. «Είναι μια δύσκολη στιγμή. Τίποτα δεν πάει καλά. Απολύτως τίποτα!»

Εκείνος βάζει το χέρι του πάνω στο δικό μου. Στο μεσαίο του δάχτυλο φορά ένα δαχτυλίδι με περίεργα σύμβολα. «Το ξέρω», μου κάνει γνέφοντας.

Τον κοιτάζω στα μάτια και είναι σαν να το ξέρει πράγματι. Έχω την αίσθηση πως εκείνος γνωρίζει όλες τις απαντήσεις. Όπως η νονά της Σταχτοπούτας, μόνο που είναι άντρας, έχει οξυζεναρισμένο μαλλί, μάτια τονισμένα με κολ κι ένα σκουλαρίκι.

Με κοιτάζει κι εκείνος με τη σειρά του, καλοπροαίρετα, κι έπειτα λέει: «Είσαι Ζυγός, έτσι δεν είναι;».

ΚΡΙΟΣ

Έχετε υπόψη εκείνους τους μονοκόμματος άντρες, εκείνους τους ακατέργαστους καουμπόηδες που δε ζητούν ποτέ τίποτα, κυρίως λόγω της ανικανότητάς τους να αρθρώσουν πολύπλοκες γραμματικά φράσεις; Αυτός είναι ο Κριός: στοιχειώδης προσωπικότητα, που μένει έκθαμβος και γεμάτος δέος μπροστά σε γεγονότα του τύπου η ανακάλυψη της φωτιάς και η επινόηση του τροχού, αλλά γενετικά ανίκανος να συλλάβει λεπτές έννοιες, όπως η κοινή αίσθηση περί υγιεινής ή η αβρότητα, τις οποίες θεωρεί ενοχλητικά συμπτώματα φυλετικού συγχρωτισμού.

Με δυο λόγια, ο Ταρζάν ήταν χωρίς αμφιβολία Κριός. Και αν δεν επιθυμείτε να βρίσκετε τον άντρα σας πάνω σ' ένα δέντρο ή αν δε θέλετε να τον πηγαίνετε να κάνει τις ανάγκες του τρεις φορές τη μέρα, σας συμφέρει να τον προσπεράσετε.

ΧΤΥΠΗΜΕΝΟΙ ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΣΥΝΗΘΙΣΤΗ ΜΟΙΡΑ
ΣΤΟΝ ΓΑΛΛΑΝΟ ΟΥΡΑΝΟ ΤΟΥ ΖΥΓΟΥ²

ΚΑΙ ΚΑΠΩΣ ΕΤΣΙ ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΛΑ. Όπως λένε για τις πολύ σημαντικές στιγμές στη ζωή μας. Κανονικά περιμένεις να σου παρουσιαστούν όταν είσαι στα καλύτερά σου. Κοντολογίς, αποτριχωμένη και παρφουμαρισμένη. Αλλά εγώ πρέπει πάντα να κάνω τη διαφορά και την αποφασιστική στιγμή μου πρέπει να τη βιώσω καθισμένη στο καπάκι της τουαλέτας μιας εταιρείας, με τα μαλλιά ακόμα υγρά και τη μάσκα να τρέχει στα μάγουλά μου.

«Ζυγός...;» επαναλαμβάνω.

«Είναι ζώδιο» μου εξηγεί εκείνος.

«Ξέρω τι είναι ο Ζυγός» απαντώ. Αλλά πραγματικά έχω μείνει άναυδη, γιατί πέτυχε διάνα. Είμαι όντως Ζυγός.

Εκείνος σηκώνεται, χωρίς να πάρει το βλέμμα του από πάνω μου. Και μου απλώνει το χέρι. Εγώ το παίρνω και είναι ζεστό· η λαβή του είναι σταθερή, όταν με σηκώνει για να με βοηθήσει να ξαναπάρω μια στάση που να αρμόζει σε γυναίκα *sapiens sapiens*.

«Όπως και να 'χει, και συγγνώμη που το λέω, εγώ δεν πιστεύω σ' αυτά. Η αστρολογία είναι για τους αφελείς. Δε ζούμε πια στον Μεσαίωνα».

Εκείνος ανασηκώνει τους ώμους και μετά μου τείνει ξανά το δεξί του χέρι. «Γεια, είμαι ο Τίο».

2. Από την ταινία *Travolti da un insolito destino nell'azzurro mare d'agosto* της Λίνας Βερτιμόλλερ, που στα ελληνικά έγινε γνωστή ως *Η κυρία και ο ναύτης*. (Σ.τ.Μ.)

«Τι σόι όνομα είναι το Τίο;» τον ρωτάω σφίγγοντάς του το χέρι. «Α, Αλίτσε».

«Είναι το καλλιτεχνικό μου. Βγαίνει από το Τιτσιάνο. Είμαι ηθοποιός. Και μην ανησυχείς, οι περισσότεροι δεν πιστεύουν στα ζώδια. Όμως όλοι τα διαβάζουν».

Καθώς πλησιάζω στον νιπτήρα, σκέφτομαι ότι έχει δίκιο. Γιατί κι εγώ έχω πιάσει τον εαυτό μου πάρα πολλές φορές να το κάνει.

Πλένω το πρόσωπό μου. Και προσπαθώ να κοιτάζομαι στον καθρέφτη όσο το δυνατόν λιγότερο, γιατί ξέρω πως είμαι ό,τι πρέπει για το πλατό μιας ταινίας του Ντάριο Αρτζέντο³. «Ξέρεις τι με εξοργίζει περισσότερο;» του λέω, πασχίζοντας να του σκάσω κάτι που να μοιάζει τουλάχιστον με χαμόγελο. «Όταν διαβάζω στο ωροσκόπιό μου ότι περνάω μια ευνοϊκή περίοδο: όταν έχω τουλάχιστον τρία αστεράκια στον έρωτα, στη δουλειά και στην υγεία και απεναντίας αισθάνομαι κουρέλι, μ' έχει μόλις παρατήσει ο φίλος μου και κινδυνεύω να χάσω τη δουλειά μου. Μου 'ρχεται τότε να πιάσω το τηλέφωνο και να πάρω τον τύπο που τα έγραψε, να τον λούσω με βρισιές και να του πω ότι θα τον καταγγείλω στο δικαστήριο. Εν ολίγοις, όταν διαβάζω μια ωραία πρόβλεψη, ενώ η ζωή μου πάει απ' το κακό στο χειρότερο, νιώθω πως είμαι στο περιθώριο. Φαντάζομαι ότι όλοι του ζωδίου μου έχουν ανεβεί στο λεωφορείο της τύχης, κι εμένα μου 'κλεισε τις πόρτες κατάμουτρα».

Ο Τίο με κοιτάζει αμήχανα και μετά χαμογελά. «Ε λοιπόν, καλή μου, τώρα ανέβηκες στο λεωφορείο. Για την ακρίβεια σε αεροπλάνο, και μάλιστα στην business class». Μου κλείνει το μάτι και με πιάνει αγκαζέ. «Παρακαλούνται οι κύριοι επιβάτες να δέσουν τις ζώνες τους. Σας μιλά ο κυβερνήτης Τίο. Σε λίγα δευτερόλεπτα απογειωνόμαστε».

3. Ντάριο Αρτζέντο (Ρώμη, 1940): Σκηνοθέτης, σεναριογράφος και παραγωγός, που άλλαξε τα δεδομένα στον ιταλικό κινηματογράφο και ιδιαίτερα στις ταινίες τρόμου, σε σημείο που χαρακτηρίστηκε «μάστορας του μακάβριου». (Σ.τ.Μ.)

Κατευθυνόμαστε προς την πόρτα.

«Και ξέρεις ποιο είναι το πρώτο σου τυχερό; Κερνάω μεσημεριανό. Πρέπει να το γιορτάσω: μου έδωσαν έναν ρόλο στους *Ερωτοχτυπημένους*».

Του χαμογελώ, γιατί είμαι ακόμα ικανή να χαίρομαι για την επιτυχία κάποιου άλλου, παρά το τσουνάμι που χτύπησε τη ζωή μου. «Έτσι θα μου εξηγήσεις και τι έκανες στις γυναικείες τουαλέτες».

«Εμ, στην πραγματικότητα είναι οι αντρικές».

Και όταν ανοίγω την πόρτα, βρίσκουμε μπροστά μας τον Κάρλο, που βλέποντάς με, αναπηδά πάραυτα.

Ω, σκατά...

«Α, Αλίτσε!» Ξύνει το κεφάλι του, ενώ το χαμόγελό του μετατρέπεται σε μορφασμό. «Άκου, εγώ... ήθελα να σου μιλήσω».

Βέβαια, μπορώ ακόμα να χαίρομαι για τις νίκες των άλλων, αλλά ας μην υπερβάλλουμε. Το τελευταίο που χρειάζομαι είναι να αγγίξω με τα ίδια μου τα χέρια την ευτυχία του Κάρλο για τη μελλοντική του πατρότητα.

Ρίχνω ένα βλέμμα στον Τίο, ελπίζοντας να μου πετάξει ένα σκοινί για να με τραβήξει από την κινούμενη άμμο όπου έχω κολλήσει.

Και το θαύμα γίνεται. Ο Τίο συμπεριφέρεται σαν την τέλεια νονά του παραμυθιού. «Μας συγχωρείς, αλλά πηγαίναμε για φαγητό... για να συζητήσουμε για δουλειές» λέει με εξαιρετικά επαγγελματικό ύφος, και σχεδόν το πιστεύω, ενώ δεν παραξενεύομαι καθόλου που του έρχεται μια τέτοια ατάκα τη στιγμή που βγαίνουμε από μια τουαλέτα. Δεν είναι καθόλου κακός σαν ηθοποιός.

«Δεν μπορεί να είσαι στ' αλήθεια αδύνατος». Εκτός κι αν ήταν κλεισμένος σ' ένα κλουβί χωρίς φαγητό για τρεις μέρες, η ορμή με την οποία καταβρόχθισε ό,τι υπήρχε πάνω στον δίσκο του διεκδικεί μια θέση στο βιβλίο των Ρεκόρ Γκίνες. Εγώ ακόματσιμολογάω τα παραβρασμένα μακαρόνια μου.

«Έχω καλό μεταβολισμό και, όπως πολλοί Δίδυμοι, έχω όλα τα χαρακτηριστικά του Ερμή. Είμαι νευρικός και ευκίνητος».

«Πάλι με την αστρολογία; Εντάξει λοιπόν, τότε εξήγησέ μου πώς κατάφερες να μαντέψεις ότι είμαι Ζυγός».

Ο Τίο ισιώνει την πλάτη και δίνει ένα χτυπηματάκι στο στέρνο του, καθώς πνίγει ένα ρέψιμο. «Αυτή τη στιγμή η διάταξη του ουρανού δεν είναι ευνοϊκή για τον Ζυγό. Ο Κρόνος θα είναι ανάδρομος όλο τον μήνα. Ο Ήλιος μπήκε στον Κριό πριν από μερικές μέρες. Και πάνω απ' τον αστερισμό του Ζυγού συσσωρεύονται πολύπλοκες καταστάσεις και στρες τόσο στον συναισθηματικό τομέα, καθότι η Αφροδίτη σχηματίζει Αρνητικό Τετράγωνο με τον Δία, όσο και στον επαγγελματικό τομέα, λόγω της Αντίθεσης του Πλούτωνα και της Αρνητικής Διέλευσης του Ουρανού».

Ανοιγοκλείνω τα βλέφαρα διότι, αν από τη μια μεριά δεν κατάλαβα γρυ, από την άλλη τα αυτιά μου φίλτραραν όλα του τα λόγια, κάνοντας αμέσως την περίληψη: έχω το σύνδρομο της διαπλανητικής γκαντεμιάς. «Γι' αυτό, με δυο λόγια, δεν μπορώ να κάνω τίποτα: δεν είναι ότι φταίω εγώ... ή ότι θα μπορούσα να κάνω κάτι. Δεν έχω δρόμο διαφυγής».

Ο Τίο βάζει τα γέλια και με χτυπάει στο χέρι σαν να είμαστε παλιόφιλοι. «Μα όχι, έλα τώρα. Εκτός από το γεγονός ότι πρόκειται μόνο για μια περίοδο και οι Διελεύσεις θα αλλάξουν σύντομα, πρέπει να καταλάβεις το εξής: το να γνωρίζεις τι συμβαίνει σε αστρολογικό επίπεδο μπορεί να σε βοηθήσει να αποφύγεις μερικές κακοτοπιές. Κοντολογίς, αν ξέρεις ότι θα βρέξει, τι θα κάνεις; Θα πάρεις μαζί σου ομπρέλα».

Ξεφυσάω. Η σκέψη του δεν έχει ούτε ένα ψεγάδι. «Δεν είναι ότι θέλω να το παίζω παραπονιάρρα, αλλά και πριν από αυτό τον μήνα τα πράγματα δεν ήταν πολύ καλύτερα». Ω, ναι, είχα κάποια πικ ευτυχίας τα τελευταία δύο χρόνια, αλλά ήταν λες και βρισκόμουν στο τρενάκι του λούνα παρκ: η θέα είναι εκπληκτική μέχρι το τρενάκι να κάνει διπλή περιστροφή και τον γύρο του θανάτου.

Ο Τίο αναστενάζει. «Οι Ζυγοί δεν είχαν εύκολη ζωή. Εξαιτίας της Διέλευσης του Κρόνου από το ζώδιό τους. Έμεινε εκεί για περίπου δύο χρόνια. Τι να κάνουμε; Είναι ο πλανήτης της σκληρότητας, της πειθαρχίας και των δοκιμασιών στη ζωή. Αλλά το καλό νέο είναι ότι τώρα πέρασε στον Σκορπιό και, καθώς είναι αργοκίνητος πλανήτης, δε θα ξαναμπει στην τροχιά του Ζυγού για τα επόμενα τριάντα χρόνια».

«Ο θάνατός σου η ζωή μου».

«Αλίτσε...»

Όταν σηκώνω το βλέμμα και κοιτάζω πέρα απ' τους ώμους του Τίο, βλέπω τον Κάρλο μερικά μέτρα απ' το μπαρ του εστιατορίου. Δείχνει να κάθεται σ' αναμμένα κάρβουνα. Εντάξει. «Τι θες; Δε βλέπεις ότι μιλάω;»

«Αλίτσε, σε παρακαλώ, το ξέρω ότι...»

«Αν το ξέρεις, τότε, συγγνώμη, αλλά γιατί με ενοχλείς; Δε βλέπεις ότι είμαι απασχολημένη; Έρχομαι εγώ να σε διακόψω όταν είσαι σε σύσκεψη;»

Γυρίζει και ο Τίο για μια στιγμή, έπειτα στρέφεται πάλι σ' εμένα και τελικά σηκώνει τα μάτια στο ταβάνι.

«Είναι πραγματικά κρίμα που δεν είναι Σκορπιός» του λέω μέσα από τα δόντια μου. Κάνοντας έναν υπολογισμό κατά προσέγγιση, εκείνον η γκαντεμιά του Κρόνου δε θα τον αγγίξει για τουλάχιστον δώδεκα χρόνια. Πολύ αργά για να βασιστώ σ' αυτό. Πρέπει να πληροφορηθώ αν υπάρχει κάποιος άλλος πλανήτης στην αναμονή, κομματάκι πιο γρήγορος, που θα του φέρει γρουσουζιά.

Αλλά και μόνο που τον βλέπω να γίνεται κατακόκκινος, νιώθω ήδη κατά ένα τέταρτο ικανοποιημένη.

Τον παρακολουθώ να απομακρύνεται και τα αυτιά μου καταγράφουν το σχόλιο του Τίο: «Πρέπει να έχεις τον Άρη σε αρνητική όψη στο Μεσουράνημά σου: σε κάνει πολύ επιθετική και καθόλου διπλωματική».

Ανεμίζω το χέρι μου σαν για να μειώσω τη σημασία του πράγματος. «Ω, μόνο που αυτός είναι ο πρώην μου... Δηλαδή ο

σημαντικός πρώην μου». Στην πραγματικότητα, μετρώντας όλες τις άτυχες σχέσεις που μου έτυχαν μετά από αυτόν, θα έπρεπε να πω ότι είναι ο πρώην-πρώην-πρώην-πρώην-πρώην μου... Πάντα με την προϋπόθεση ότι δεν ξεχνώ κανέναν. «Έχουμε μια σχέση... πολύ αφύσικη».

«Τι ζώδιο είναι αυτός;»

«Υδροχόος».

Ο Τίο κοιτάζει αφηρημένα την ώρα. Μου έχει πει ότι μετά το μεσημεριανό διάλειμμα πρέπει να πάει στο βεστιάριο για τα κουστούμια του. «Ο Υδροχόος είναι το ζώδιο της ελευθερίας και του πειραματισμού. Δύσκολα ριζώνει κάπου. Αγαπά το ρίσκο και οτιδήποτε απρόβλεπτο».

Α, κι έτσι έπιασε μ' έναν σμπάρο δυο τρυγόνια: το ρίσκο, προφανώς, το πήρε και τις ρίζες θα τις βγάλει αναγκαστικά με ένα ωραιότατο θετικό τεστ εγκυμοσύνης. Πέρα απ' όλα αυτά, όμως, αισθάνομαι ένοχη για τον τρόπο με τον οποίο του συμπεριφέρθηκα. Σηκώνω το βλέμμα, ψάχνοντάς τον στο μπαρ, αλλά πρέπει να έφυγε ήδη. Μπορώ στ' αλήθεια να ενοχοποιήσω τον Άρη που του επιτέθηκα με τέτοιο τρόπο;

«Πράγματι, ανάμεσα στον Υδροχόο και στον Ζυγό υπάρχει μια σχετική αρμονία» συνεχίζει στο μεταξύ ο Τίο. «Αλλά αν η συνεννόηση δεν ενισχύεται στο ερωτικό επίπεδο, ο Υδροχόος έχει την τάση να ξεσκάει αλλού. Μόνο που το καλό νέο είναι ότι μεταξύ τους μπορεί να υπάρξει μια αφοσιωμένη και ειλικρινής φιλία».

Όντως, δε μου λέει τίποτα καινούριο. Και με κυριεύει ένα δυνατό αίσθημα μελαγχολίας. Δε φταίει κανείς απ' τους δυο μας, ούτε ο Κάρλο ούτε εγώ, που τελείωσε ανάμεσά μας. Η συμβίωσή μας έδειξε ότι δεν ήμασταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλο. Με έφτανε και τον έφταναν στα άκρα, παρόλο που αγαπιόμασταν. Στην ουσία, είχαμε τα ίδια πάθη, τους ίδιους στόχους, αλλά ο τρόπος με τον οποίο αποφασίζαμε να τα κυνηγήσουμε ήταν ολωσδιόλου διαφορετικός. Ένα παράδειγμα: εγώ είμαι εντελώς ακατάστατη, ενώ εκείνος ήταν ανέκαθεν μανιακός με

την ταξινόμηση και αξίζει να βάζω τα πάντα σε αλφαβητική σειρά, από τα dnd μέχρι το περιεχόμενο των ντουλαπιών της κουζίνας. Γι' αυτό έπρεπε να θυμάσαι να ψάχνεις τα μπισκότα πλάι στα μπικουτί και όχι εκεί που φυλούσες το τσάι ή τη ζάχαρη.

«Βλέπεις; Τώρα ξέρεις ήδη ότι δυνητικά μια ιστορία με Ύδροχοο δεν μπορεί να έχει καλό τέλος. Οι Ζυγοί συνήθως υποφέρουν με ζώδια που δεν είναι σε θέση να τους φροντίζουν ή που είναι πολύ ανελαστικά, όπως οι Αιγόκεροι, οι Παρθένοι ή οι Ταύροι. Για σένα θα ήταν ό,τι πρέπει ένας ωραιότατος Λέων, ένα αρσενικό Άλφα, κυρίαρχο, ικανό όμως να δίνει πραγματική προσοχή στη σύντροφό του. Ή ένας περιπετειώδης Τοξότης. Με τον Σκορπιό, άσε με να σκεφτώ...»

«Ε, όχι! Σκορπιό δε θέλω» λέω και σηκώνομαι όρθια. «Με δέρνει ήδη αρκετή γκαντεμιά, ας τον χαρεί τον Κρόνο τώρα μόνος του. Το πολύ πολύ να τα ξαναπούμε σε δυο χρόνια, όταν πασάρει την καυτή πατάτα σε κανέναν άλλο!»

Όταν αφήνω τον Τίο στο βεστιάριο, ανταλλάσσουμε τηλεφωνα και μου υπόσχεται ότι θα με πάρει πολύ σύντομα. Καθώς με αποχαιρετά, μου σκάει δυο φιλιά στα μάγουλα και μου φιθυρίζει ότι ήταν το τυχερό Τρίγωνο της Αφροδίτης που μας έκανε να συναντηθούμε.

Για μια στιγμή μπαίνω στον πειρασμό να τον προσθέσω στη λίστα των «Αγιάτρευτα Τρελών» (αρκετά γεμάτη στο τηλέφωνό μου), αλλά αποφασίζω να του δώσω μια ευκαιρία και να περιμένω να δω.

